

Άλμα στο κενό

Μόνος.

Γυμνός.

Ευθυτενής.

Σιωπηλός, με βεβαιότητα ωραία.

Με συναίσθηση ιερότητας, ανάλογης της στιγμής.

Ίδιος ο Περικλής Γιαννόπουλος την ώρα που οδηγούσε ο ποιητής το άλογο μέσα στη λιμνοθάλασσα τραβώντας για την Αχερουσία.

Κοίταζε τον ήλιο επίμονα στα μάτια.

Έμοιαζε να προσεύχεται. Στην πραγματικότητα συνομιλούσε μαζί του έτσι όπως ποτέ άλλοτε δεν είχε καταφέρει.

Έλεγε πόσο ήθελε να ζήσει αληθινά στο φως.

Αγία Θάλασσα να κερνάει ηδονές κι αυτός πανηγυριώτης στον ναό της.

Ήθελε να ζήσει όσο πιο έντονα τον έρωτα για τη ζωή, μαζί με την Ελευθερία.

Ελεύθερος, όπως αρμόζει σε κάθε άνθρωπο.

Απαλλαγμένος τώρα από την κινούμενη άμμο του εγωισμού. Ταυτόχρονα διαισθανόταν τον ίλιγγο της αβύσσου κυρίαρχο, εξοικειωμένος με το απόλυτο κενό, δίχως να φοβάται πλέον. Κάτω από τα πόδια του γκρεμός, μεγάλα διάσπαρτα βράχια, μισοβυθισμένα, τα έγλειφε υπόκωφα η θάλασσα. Ο παφλασμός, ίδιος ερωτικός ανασασμός, τον καλούσε να βουτήξει στα νερά της Αφροδίτης. Ανάμεσα στα βράχια, δύο συ-

νεχόμενες σκοτεινές βάθρες έμοιαζαν με γιγαντιαίες κολυμβήθρες του Θεού, έτσι όπως σχηματίστηκαν από θαλάσσια ρεύματα αμέτρητων αιώνων.

Πολλοί έφηβοι αναμετρήθηκαν με τους φόβους τους εδώ, πριν ακολουθήσουν τον δρόμο του Οδυσσέα. Βαπτίζονταν στην κολυμβήθρα της ενηλικίωσης, λάβαιναν το διαβατήριο με σφραγίδα την πίστη στον εαυτό τους. Βαπτίζονταν αυτοβούλως και έφευγαν για την αναζήτηση του προσωπικού τους ονείρου, πανί στο ιστίο η δύναμή τους και το θάρρος.

Ήταν κάποιοι που χάθηκαν εδώ ή έμειναν ανάπηροι καθώς δεν ήταν έτοιμοι αληθινά να βαπτισθούν στις κολυμβήθρες της ζωής. Κάθε επιλογή έχει το ρίσκο της, αλλά ποτέ δεν μπορείς να ταξιδέψεις αν δεν είσαι αληθινά έτοιμος γι' αυτό.

Ο φόβος; Πάντα θα ενυπάρχει. Αρχέγονος. Καταγωγικός. Όπως ο Έρωτας κι αυτός.

Λίγο πιο πέρα η προσωποποίηση του φόβου στα αφημένα ρούχα, το κινητό, τα πέδιλα, τα κλειδιά του σπιτιού και του αυτοκινήτου. Σαν άλλοι συγγενείς και φίλοι, προσπαθούσαν απεγνωσμένα να πείσουν τον Φάνη να γυρίσει πίσω, να μην αποτολμήσει το άλμα στο κενό. Γνώριζαν καλά ότι τίποτα δεν θα ήταν ίδιο μετά. Ότι θα έμεναν αζήτητα εδώ.

Όμως, ο καθένας κάνει την επιλογή του, κι αυτή έχει το τίμημά της.

Αντιστάθμισμα ηρεμίας ένα μικρό γαλάζιο βότσαλο στην παλάμη. Με δύο παράλληλες ελλειπτικές γραμμές και μία κάθετη λοξή, σχηματιζόταν διπλό έψιλον. Το έσφιγγε απαλά και αντλούσε δύναμη.

Χαμογελούσε από ψηλά ο Γιακουμής.